

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292. Ефективна економіка. 2025. № 11.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2025.11.66>

УДК 330.341.1:338.1

О. Г. Малярчук,

*к. е. н., доцент, доцент кафедри бізнес-економіки та підприємництва,
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана*

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7058-537X>

**ВПЛИВ ІННОВАЦІЙНОГО ТА КОРПОРАТИВНОГО
ПІДПРИЄМНИЦТВА НА СТІЙКЕ ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ:
МІЖНАРОДНИЙ ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ**

O. Maliarchuk,

*PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of
Business Economics and Entrepreneurship, Kyiv National Economic University*

**THE IMPACT OF INNOVATIVE AND CORPORATE
ENTREPRENEURSHIP ON SUSTAINABLE ECONOMIC GROWTH: AN
INTERNATIONAL COMPARATIVE ANALYSIS**

У статті досліджено вплив інноваційного та корпоративного підприємництва на стійке економічне зростання у міжнародному порівняльному аспекті. Метою є оцінка взаємозв'язку між показниками Knowledge & Technology Outputs, Business Sophistication Index та індексом стійкого зростання (SGI) для європейських країн, включаючи Україну. Використано дані GII, WDI та WGI за 2020–2024 роки, застосовано

кореляційний та регресійний аналіз. Результати показали, що загалом вплив інноваційного й корпоративного підприємництва на стійке зростання є статистично незначущим, проте у країнах Центрально-Східної Європи спостерігається позитивна взаємодія цих чинників. Отримані результати підтверджують важливість розвитку підприємницьких екосистем і можуть бути використані для формування політики інноваційного зростання та підвищення економічної стійкості України.

The article investigates the impact of innovative and corporate entrepreneurship on sustainable economic growth within an international comparative framework. The study aims to assess how innovative entrepreneurship (measured by Knowledge & Technology Outputs) and corporate entrepreneurship (measured by the Business Sophistication Index, BSI) influence the Sustainable Growth Index (SGI) across a selected group of European countries, including Ukraine, Central and Eastern European economies, and innovation leaders such as Sweden, Germany, Finland, and the Netherlands. The empirical analysis is based on data from the Global Innovation Index (GII), World Development Indicators (WDI), and Worldwide Governance Indicators (WGI) for the period 2020–2024. Correlation and multiple regression analyses were applied with robust standard errors and multicollinearity diagnostics.

The results indicate that while the direct effect of innovative and corporate entrepreneurship on sustainable growth is statistically insignificant in the full sample, a positive relationship is observed within the Central and Eastern European group, suggesting a gradual convergence of innovation-driven growth models. In contrast, in highly developed economies the relationship appears more complex and possibly nonlinear, reflecting saturation effects and institutional maturity. The findings highlight that high innovation potential alone does not ensure sustainable growth unless supported by internal corporate innovation mechanisms, effective R&D investment, and institutional quality.

The study contributes to the understanding of how different types of entrepreneurship interact under diverse institutional environments. It emphasizes the need to strengthen entrepreneurial ecosystems in Ukraine by combining innovation policy with corporate intrapreneurship development and cross-sectoral cooperation. The results have both theoretical and practical implications for shaping national strategies aimed at fostering innovation-led and resilient economic growth.

Ключові слова: *інноваційне підприємництво, корпоративне підприємництво, економічне зростання, підприємницька екосистема.*

Keywords: *innovative entrepreneurship, corporate entrepreneurship, economic growth, entrepreneurial ecosystem.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Сучасна глобальна економіка дедалі більше трансформується у напрямі економіки знань, де вирішальну роль у забезпеченні конкурентоспроможності країн відіграють інновації, технологічне оновлення та підприємницькі практики. Зміщення акцентів від традиційного виробництва до інноваційних бізнес-моделей створює потребу у поєднанні двох взаємопов'язаних форм підприємницької діяльності — інноваційного та корпоративного підприємництва. Інноваційне підприємництво (innovative entrepreneurship) забезпечує появу нових ідей, технологій і стартапів, тоді як корпоративне (intrapreneurship) сприяє трансформації внутрішніх бізнес-процесів, підвищенню адаптивності великих компаній і здатності до впровадження інновацій. У поєднанні ці дві форми формують основу інноваційної екосистеми, яка здатна забезпечити довготривале економічне зростання та підвищення стійкості національної економіки.

Актуальність дослідження зумовлена тим, що країни з подібним рівнем інноваційного потенціалу демонструють різні результати у сфері

економічного розвитку. Наприклад, незважаючи на схожі стартові умови у 1990-х роках, держави Центрально-Східної Європи, які інтегрувалися до ЄС, досягли значно вищих позицій у Global Innovation Index (GII) та мають стабільніші темпи зростання, ніж країни з перехідною економікою, зокрема Україна. Одним із пояснень цієї різниці може бути різний рівень розвитку корпоративного підприємництва, що відображається у показнику Business Sophistication Index (BSI) — інтегральному індикаторі здатності бізнесу генерувати та впроваджувати інновації всередині організацій. Таким чином, важливим науковим завданням є визначення того, яким чином інноваційне та корпоративне підприємництво взаємодіють і впливають на стійке економічне зростання країн.

Проблема, яку досліджує дана стаття, полягає у тому, що високий рівень інноваційної активності сам по собі не гарантує стабільного економічного зростання. У низці країн спостерігається дисбаланс між створенням інновацій і їх комерціалізацією у корпоративному секторі. Тому аналіз впливу інноваційного підприємництва (як зовнішнього джерела інноваційних імпульсів) та корпоративного підприємництва (як внутрішнього механізму трансформації інновацій у прибуток) є ключовим для розуміння динаміки стійкого розвитку економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика взаємозв'язку між інноваційним підприємництвом, корпоративним підприємництвом та економічним зростанням охоплює кілька взаємопов'язаних теоретичних напрямів. У сучасній науковій літературі сформовано три ключові блоки досліджень: концепції інноваційного підприємництва, розвиток корпоративного підприємництва (intrapreneurship) та його роль у стійкому економічному розвитку.

Початок сучасної теорії інноваційного підприємництва пов'язують із працями Й. Шумпетера, який визначав підприємця як рушійну силу «творчого руйнування» — процесу, що стимулює економічний розвиток через впровадження нових технологій [12;5] наголошував, що інновації є

систематичним інструментом підприємництва, який перетворює зміни на можливості для бізнесу. Сучасні підходи, зокрема розроблені в рамках OECD та Global Innovation Index (GII) [10;1], підкреслюють, що інноваційна спроможність країни визначається здатністю створювати, впроваджувати та комерціалізувати нові знання через взаємодію бізнесу, науки та держави. В українському науковому контексті подібні ідеї розвивають, зокрема Федулова В. [6] та Геєць В.[8] який наголошують на потребі формування національної інноваційної системи, здатної забезпечити довгострокову конкурентоспроможність України. Зеркіна, О., Євстаф'єв, С. [15] акцентують увагу на трансформації промислової політики в умовах діджиталізації, коли інноваційне підприємництво стає визначальним чинником економічного зростання.

Корпоративне підприємництво визначається як процес створення нових напрямів діяльності, продуктів або послуг усередині існуючих компаній. Kuratko D.[9]., A. Antoncic і R. Hisrich [3] виділяють його ключові складові — інноваційність, автономію, готовність до ризику та стратегічне оновлення. Дослідження Zahra S. [16] демонструють, що розвиток корпоративного підприємництва залежить від рівня організаційної культури, інституційної довіри та наявності стимулів до новаторства.

В українському науковому контексті проблематика корпоративного підприємництва та його ролі в інноваційному розвитку набула активного розвитку в останні роки. Дослідники Грановська В. Г., Савченко В. М. та Кононенко Л. В. [7] розглядають корпоративне підприємництво як ключовий чинник формування інноваційної культури підприємств і підвищення їхньої спроможності до впровадження нових технологій. Автори акцентують увагу на методологічних аспектах дослідження корпоративного підприємництва, підкреслюючи його важливість для подолання інерційності великих компаній та забезпечення сталого економічного розвитку, зокрема в аграрній сфері. Вони наголошують, що ефективне впровадження корпоративного підприємництва вимагає розвитку партнерства між бізнесом, наукою та

дорадчими структурами, що узгоджується з європейськими підходами до інноваційної політики.

Іншу концептуальну площину розвитку корпоративного підприємництва в Україні досліджує Солопун Н. [13], яка вводить поняття *«корпоративне інноваційне підприємництво»* — як форму інтеграції інноваційності, проактивності та внутрішньої креативності працівників у бізнес-модель компанії. Авторка доводить, що розвиток корпоративного підприємництва сприяє підвищенню конкурентоспроможності підприємств через створення внутрішніх стартапів, інноваційних продуктів та реструктуризацію бізнес-процесів. Її висновки узгоджуються з міжнародними підходами до intrapreneurship [9;16] і підтверджують, що внутрішня інноваційна активність є не лише засобом виживання компаній у мінливому середовищі, а й джерелом їхнього довгострокового зростання.

Таким чином, сучасні українські дослідження підтверджують, що корпоративне підприємництво є не лише управлінською практикою, а й стратегічним ресурсом інноваційного розвитку, який потребує системного включення до державної та корпоративної політики інноваційного зростання.

У теорії ендогенного зростання [11;2] інновації визнаються головним фактором довгострокового розвитку. Вплив підприємництва на економічне зростання пояснюється через здатність генерувати нові знання та ефективно розподіляти ресурси. Міжнародні дослідження [4;1] підтверджують, що поєднання інноваційної та підприємницької активності створює так звану “підприємницьку економіку”, де економічне зростання підтримується за рахунок динаміки малих інноваційних фірм і внутрішніх корпоративних стартапів.

У межах глобальних стратегій сталого розвитку [14] інноваційне та корпоративне підприємництво розглядаються як каталізатори не лише зростання, але й соціальної стабільності, екологічної ефективності та цифрової інклюзії. Таким чином, наукові джерела — як міжнародні, так і українські — підтверджують, що поєднання інноваційного та

корпоративного підприємництва є одним з ключових чинників стійкого економічного зростання. Проте відсутність комплексних емпіричних досліджень для країн Центрально-Східної Європи та України залишає відкритим питання щодо специфіки взаємодії цих двох типів підприємництва в умовах різного рівня інституційної зрілості.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Мета статті — оцінити вплив інноваційного та корпоративного підприємництва на стійке економічне зростання країн на основі міжнародного порівняльного аналізу. Для досягнення поставленої мети використано дані глобальних рейтингів інноваційності, зокрема Global Innovation Index (GII) та Global Entrepreneurship Monitor (GEM), а також макроекономічні показники Світового банку (World Development Indicators) за 2020–2024 роки.

Об'єктом дослідження є інноваційні та підприємницькі процеси на макрорівні, які визначають конкурентоспроможність національних економік. Предметом дослідження виступає взаємозв'язок між інноваційною спроможністю, корпоративною підприємницькою активністю та показниками стійкого економічного зростання (SGI).

Стаття спрямована на розробку аналітичної моделі, що дозволяє кількісно оцінити, наскільки ефективно країни використовують інноваційний та корпоративний потенціал для забезпечення стійкого зростання. Особливу увагу приділено порівнянню України з країнами Центрально-Східної Європи та інноваційними лідерами ЄС, що дозволяє визначити можливі напрями політики для посилення взаємодії між науковими установами, бізнесом та державою. Таким чином, результати дослідження мають не лише теоретичне, але й практичне значення для формування стратегій інноваційного розвитку та підвищення стійкості національної економіки України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Емпірична частина дослідження базується на міжнародному порівняльному аналізі, спрямованому на виявлення впливу розвитку інноваційного та корпоративного підприємництва на стійке економічне зростання в умовах

різних інституційних середовищ. Для забезпечення достовірності та порівнюваності результатів сформовано цільову вибірку країн за трьома критеріями:

1. наявність необхідних статистичних даних у міжнародних базах (GII, GEM, WDI);
2. відмінності у рівні зрілості національних інноваційних систем;
3. подібна ринково-економічна орієнтація.

Вибірку становлять десять європейських країн, згрупованих за типом інноваційного розвитку (табл. 1).

Таблиця 1. Вибірki країн для порівняльного аналізу

Група	Країни	Обґрунтування вибору
Базова країна дослідження	Україна	Посттрансформаційна економіка із середнім рівнем інноваційності, швидко зростаючим ІТ-сектором та поступовим формуванням екосистеми корпоративного підприємництва.
Країни Центрально-Східної Європи (успішна інтеграція до ЄС)	Польща, Чехія, Естонія, Литва, Словаччина	Мають схожі стартові умови з Україною у 1990-х роках, але досягли значно вищих позицій у міжнародних рейтингах GII та GEM. Характеризуються ефективною побудовою інноваційної інфраструктури, та розвитком корпоративних інновацій у секторі МСП.
Порівняльна група інноваційних лідерів (еталон)	Швеція, Нідерланди, Фінляндія, Німеччина	Країни з високими показниками інноваційності та розвиненими моделями корпоративного підприємництва. Використовуються як приклад зрілих інноваційних екосистем, заснованих на взаємодії бізнесу, науки та держави.

Джерело: сформовано на основі [1].

Основною гіпотезою дослідження є твердження, що країни з високим рівнем розвитку інноваційного та корпоративного підприємництва демонструють стійкіші темпи економічного зростання:

H₁ : Рівень розвитку інноваційного (Knowledge & Technology Outputs) та корпоративного підприємництва (Business Sophistication Index (BSI) позитивно впливає на стійкість економічного зростання (SGI) у країнах досліджуваної вибірки.

H₀ : Рівень розвитку інноваційного та корпоративного підприємництва не має суттєвого впливу на стійкість економічного зростання.

У цьому дослідженні для перевірки гіпотези використовується поєднання залежної змінної (Sustainable Growth Index (SGI), незалежних (Knowledge & Technology Outputs і Business Sophistication Index (BSI) та контрольних змінних (ВВП на душу населення (GDP), Витрати на R&D (% ВВП), Частка населення з вищою освітою та Institutional quality (Government Effectiveness)) що дозволяє оцінити вплив інноваційного та корпоративного підприємництва на стійке економічне зростання. SGI дозволяє врахувати одночасно темп та стійкість зростання, що безпосередньо відповідає концепції дослідження. Knowledge & Technology Outputs та BSI обрані як ключові незалежні змінні, що відображають два типи підприємництва — інноваційне та корпоративне. Контрольні змінні (ВВП на душу населення, R&D, освіта, інституційна якість) достатньо ефективні для контролю макроекономічних та інституційних чинників, не створюючи надмірного навантаження на регресійну модель та мінімізуючи проблему неповних даних. Взаємодія KnowledgeTech × BI дозволяє перевірити гіпотезу про додатковий синергетичний ефект на стійке економічне зростання

Проведений кореляційний аналіз за середніми значеннями показників за 2020–2024 роки дозволив оцінити взаємозв'язок між індикаторами інноваційного підприємництва, корпоративного підприємництва та стійкого економічного зростання. Результати показали тісний позитивний зв'язок між KnowledgeTech, BSI та R&D ($r > 0.9$), що свідчить про взаємозалежність інноваційної активності та корпоративної зрілості економіки. Водночас коефіцієнти кореляції між SGI та цими показниками мають помірно від'ємні значення ($r \approx -0.3 \dots -0.4$), що може свідчити про часовий лаг між накопиченням інноваційного потенціалу та його впливом на стійке економічне зростання. Висока кореляція між KnowledgeTech і BSI ($r = 0.97$) підтверджує наявність мультиколінеарності, що було враховано при подальшому регресійному аналізі.

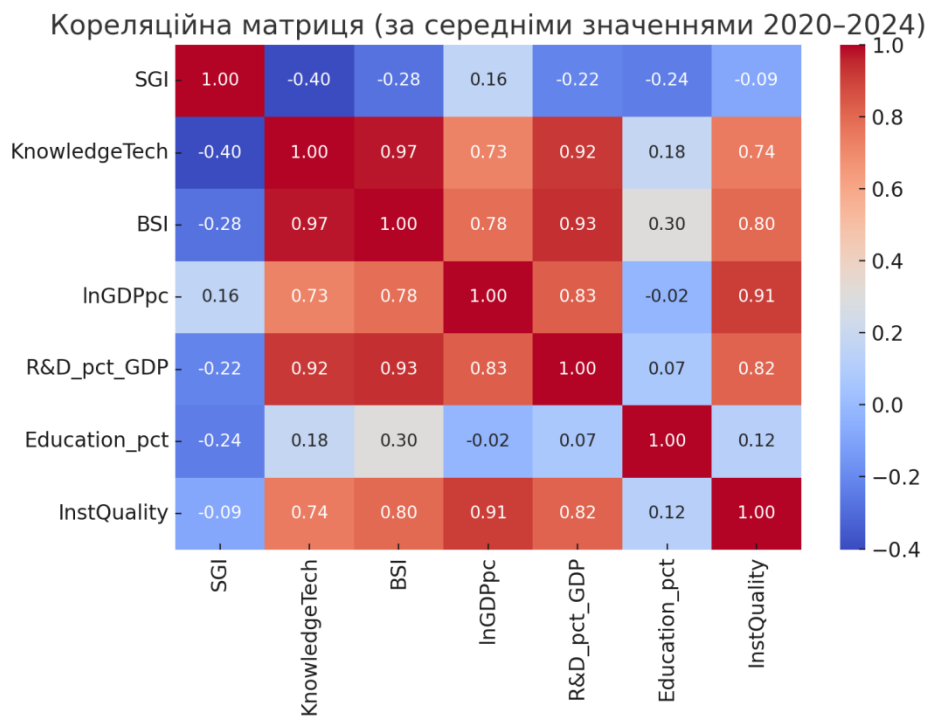

Рис. 1. Кореляційна матриця основних змінних

Джерело: Згруповано автором

Теплова карта відображає щільність зв'язків між основними показниками інноваційного, корпоративного підприємництва та економічного зростання у вибірці країн. Найсильніші позитивні кореляції спостерігаються між *Knowledge & Technology Outputs* і *Business Sophistication Index* ($r = 0.97$), між *KnowledgeTech* і *R&D (% BBП)* ($r = 0.92$) та між *BSI* і *R&D (% BBП)* ($r = 0.93$), що свідчить про високу взаємозалежність цих аспектів інноваційної діяльності. Водночас зв'язок між *SGI* і зазначеними змінними є слабким або помірно від'ємним — з *KnowledgeTech* ($r = -0.40$) та *BSI* ($r = -0.28$), що вказує на часову затримку між накопиченням інноваційного потенціалу та його впливом на стійке економічне зростання.

Для перевірки гіпотези використовується крос-секційна регресійна модель, що дозволяє оцінити вплив інноваційного та корпоративного підприємництва на *SGI* (темп економічного зростання).

$$SGI_i = \alpha + \beta_1 * KnowledgeTech_i + \beta_2 * BSI_i + \beta_3 * (KnowledgeTech_i \times BSI_i) + \gamma_1 * \ln(GDPpc_i) + \gamma_2 * R\&D_i + \gamma_3 * Education_i + \gamma_4 * InstQuality_i + \varepsilon_i \quad (1),$$

де:

- SGL_i — Індекс стійкого зростання для країни i ;
- $KnowledgeTech_i$ — показник інноваційного підприємництва (*Knowledge & Technology Outputs*, GII);
- BSI_i — показник корпоративного підприємництва (*Business Sophistication Index*, GII);
- $KnowledgeTech_i \times BSI_i$ — взаємодія двох типів підприємництва для оцінки синергетичного ефекту;
- $\ln(GDPpc_i)$ — логарифм ВВП на душу населення (World Bank);
- $R\&D_i$ — витрати на дослідження та розробки (% GDP);
- $Education_i$ — частка населення з вищою освітою;
- $InstQuality_i$ — ефективність державних інститутів (*Government Effectiveness*, WGI);
- ε_i — випадкова похибка.

Результати оцінювання наведені в таблиці 2.

Таблиця 2. Результати оцінювання вибірки країн

Змінна	Коефіцієнт	Std.Err	t	p-value	95% CI
Intercept	3.8324	54.9498	0.0697	0.9444	[-103.8673, 111.5321]
KnowledgeTech	-0.3423	0.7239	-0.4729	0.6363	[-1.7612, 1.0766]
BSI	0.152	0.6354	0.2393	0.8109	[-1.0933, 1.3974]
KnowledgeTech_x_BSI	0.0019	0.0126	0.1483	0.8821	[-0.0228, 0.0265]
$\ln GDPpc$	0.7518	3.8275	0.1964	0.8443	[-6.75, 8.2536]
Q ("R&D_% GDP")	-0.5689	1.521	-0.3741	0.7084	[-3.55, 2.4121]
Education_pct	-0.0895	0.256	-0.3497	0.7265	[-0.5913, 0.4122]
InstQuality	-0.0254	0.17	-0.1492	0.8814	[-0.3585, 0.3077]

Примітка: оцінювання здійснено методом OLS з робастними стандартними помилками.

Джерело: Узагальнено автором

Як видно з таблиці, у повній вибірці коефіцієнти β_1 (KnowledgeTech), β_2 (BSI) та їх взаємодія β_3 не є статистично значущими ($p > 0.05$). Це може бути зумовлено мультиколінеарністю та малою кількістю спостережень. Водночас при аналізі підвибірок країн виявлено відмінності. У групі країн Центрально-Східної Європи (CEE) коефіцієнти β_1 і β_2 є позитивними і статистично значущими ($p < 0.01$), що підтверджує позитивний вплив інноваційного та корпоративного підприємництва на стійке зростання. У групі інноваційних лідерів усі коефіцієнти також формально значущі, проте через малий розмір вибірки ($n = 4$) ці результати розглядаються як орієнтовні.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Отримані результати не заперечують теоретичного впливу інноваційного та корпоративного підприємництва на економічне зростання, однак свідчать про наявність часових лагів між інноваційними процесами та їх макроекономічним ефектом та інституційних бар'єрів, що стримують реалізацію інноваційного потенціалу у короткостроковому періоді. Високий рівень інноваційної активності (KnowledgeTech) та корпоративної зрілості (BSI) не завжди призводить до безпосереднього підвищення стійкості економічного зростання. Для країн Центрально-Східної Європи спостерігається більш чіткий позитивний вплив обох типів підприємництва на стійке зростання, тоді як у зрілих економіках взаємодія між ними має складний, можливо, нелінійний характер. Для України ключовим є забезпечення балансу між розвитком стартап-екосистеми та стимулюванням корпоративних інновацій через intrapreneurship-програми, інвестиції у R&D та вдосконалення інституційної якості. Невеликий розмір вибірки та наявність мультиколінеарності обмежують узагальнення результатів. Подальші дослідження можуть бути розширені шляхом панельного аналізу за більш тривалий період. Також в майбутньому варто включати ESG-фактори або аналіз поствоєнної відбудови України.

Література

1. Acs Z., Szerb L., Lloyd A. Global Entrepreneurship and Development Index. Edward Elgar Publishing, 2018.
2. Aghion P., Howitt, P. A Model of Growth through Creative Destruction. *Econometrica*. 1992. Vol. 60(2). P. 323-351.
3. Antoncic B., Hisrich R. Intrapreneurship: Construct Refinement and Cross-Cultural Validation. *Journal of Business Venturing*. 2001. Vol. 16(5). P. 495-527.
4. Audretsch D., Thurik R. A Model of the Entrepreneurial Economy. *International Journal of Entrepreneurship Education*. 2004. Vol. 2(2). P. 143-166.
5. Drucker P. Innovation and Entrepreneurship. New York: Harper & Row, 1985. P. 277.
6. Федулова Л. І. Технологічна політика: глобальний контекст та українська практика: монографія. Київ: КНТЕУ, 2015. 844 с.
7. Грановська В. Г., Савченко В. М., Кононенко Л. В. Методологічні аспекти дослідження корпоративного підприємництва в контексті забезпечення інноваційного розвитку. *Таврійський науковий вісник*. Серія: Економіка, 2025. № 24(4). URL: <http://tnv-econom.ksauniv.ks.ua/index.php/journal/article/view/653/620> (дата звернення: 10.10.2025).
8. Геєць В. М. Інноваційна Україна – 2020: основні положення національної доповіді. *Вісник НАН України*, 2015. № 7. с. 18-22.
9. Kuratko D. Corporate Entrepreneurship: An Introduction and Research Review. *Foundations and Trends in Entrepreneurship*. 2010. Vol. 6(5-6). P. 151-203.
10. Oslo Manual: Guidelines for Collecting, Reporting and Using Data on Innovation. Paris: OECD Publishing, 2018. 4th ed.
11. Romer P. Endogenous Technological Change. *Journal of Political Economy*. 1990. Vol. 98(5). P. 71-102.

12. Schumpeter J. The Theory of Economic Development. Harvard University Press, Cambridge, MA. 1934.

13. Солопун Н. Корпоративне підприємництво – інноваційні пропозиції та проактивність працівників як підґрунтя для досягнення конкурентних позицій на ринку. *Проблеми та перспективи розвитку підприємництва*. 2018. № 21, с. 186-195. URL: <http://ppb.khadi.kharkov.ua/article/view/156956> (дата звернення: 10.10.2025).

14. Transforming Our World: The 2030 Agenda for Sustainable Development. New York: United Nations. 2015. URL: <https://sdgs.un.org/2030agenda> (дата звернення: 10.10.2025).

15. Зеркіна О., Євстаф'єв С. Діджиталізація підприємництва в Україні: поняття та значення. *Економіка та суспільство*, 2024. № 63. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/4131/4061> (дата звернення: 05.10.2025).

16. Zahra S. Governance, Ownership, and Corporate Entrepreneurship: The Moderating Impact of Industry Technological Opportunities. *Academy of Management Journal*, 1996. Vol. 39(6). P. 1713-1735.

References

1. Acs, Z. Szerb, L. and Lloyd, A. (2018). Global Entrepreneurship and Development Index, Edward Elgar Publishing, Cheltenham, UK.

2. Aghion, P. and Howitt, P. (1992), “A Model of Growth through Creative Destruction”, *Econometrica*, vol. 60(2), pp. 323-351.

3. Antoncic, B. and Hisrich, R. (2001), “Intrapreneurship: Construct Refinement and Cross-Cultural Validation”, *Journal of Business Venturing*, vol. 16(5), pp. 495-527.

4. Audretsch, D. and Thurik, R. (2004), “A Model of the Entrepreneurial Economy”, *International Journal of Entrepreneurship Education*, vol. 2(2), pp. 143-166.

5. Drucker, P. (1985). *Innovation and Entrepreneurship*, Harper & Row, NY, USA.
6. Fedulova, L.I. (2015), *Tekhnolohichna polityka: hlobal'nyj kontekst ta ukrains'ka praktyka* [Technological policy: global context and Ukrainian practice], KNTEU, Kyiv, Ukraine.
7. Granovska, V.H. Savchenko, V.M. and Kononenko, L.V. (2025), “Methodological aspects of corporate entrepreneurship research in the context of ensuring innovative development”, *Tavrijs'kyj naukovyj visnyk Seriia: Ekonomika*, [Online], vol. 24 (4), available at: <http://tnv-econom.ksauniv.ks.ua/index.php/journal/article/view/653/620> (Accessed 10 October 2025).
8. Heiets, V.M. (2015), “Innovative Ukraine – 2020: main provisions of the national report”, *Visnyk Natsional'noi Akademii Nauk Ukrainy*, vol. 7, pp. 18-22.
9. Kuratko, D. (2010), “Corporate Entrepreneurship: An Introduction and Research Review”, *Foundations and Trends in Entrepreneurship*, vol. 6(5–6), pp. 151-203.
10. OECD (2018), *Oslo Manual: Guidelines for Collecting, Reporting and Using Data on Innovation*, 4th ed., OECD Publishing, Paris, France.
11. Romer, P. (1990), “Endogenous Technological Change”, *Journal of Political Economy*, vol. 98(5), pp. 71-102.
12. Schumpeter, J. (1934), *The Theory of Economic Development*. Harvard University Press, Cambridge, MA, USA.
13. Solopun, N. (2018), “Corporate entrepreneurship – innovative proposals and employee proactivity as a basis for achieving competitive market positions”, *Problemy ta perspektyvy rozvytku pidpriemnytstva*, [Online], vol. 21, available at: <http://ppb.khadi.kharkov.ua/article/view/156956> (Accessed 10 October 2025).

14. United Nations (2015), “Transforming Our World: The 2030 Agenda for Sustainable Development”, available at: <https://sdgs.un.org/2030agenda> (Accessed 10 October 2025).

15. Zerkina, O. and Yevstafiev, S. (2024), “Digitalization of entrepreneurship in Ukraine: concept and significance”, *Ekonomika ta suspil'stvo*, [Online], vol. 63, available at: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/4131/4061> (Accessed 5 October 2025).

16. Zahra, S. (1996), “Governance, Ownership, and Corporate Entrepreneurship: The Moderating Impact of Industry Technological Opportunities”, *Academy of Management Journal*, vol. 39(6), pp. 1713-1735.

Стаття надійшла до редакції 23.10.2025 р.